

Chương 13

LAN HOA TRUYỀN KỲ

Một chuyện truyền kỳ làm thế nào mà tạo được ra ? Một nhân vật anh hùng làm thế nào mà tạo được ra ? Bao nhiêu gian nan khổ cực ? Bao nhiêu chịu đựng ? Bao nhiêu khắc khổ ?

... Tuy nói là chém giết đầm máu không chừng ai ai cũng đều hiểu, nhưng nói tới chịu đựng và khắc khổ, chỉ e là khó hiểu hơn một chút.

Hiện tại, chúng ta lại trở về cái chỗ trọng yếu nhất.

Lan Hoa tiên sinh tại sao lúc xuất hiện cũng có cái mùi thơm làm người ta chú ý ?

Lấy cái tính tình của y, hành vi của y, chuyện y muốn làm mà nói, y vốn phải tìm đủ mọi cách để tránh sự chú ý của người khác mới phải.

—Đấy chính là nhược điểm của y.

Thiếu niên nói:

—Và cũng là đường dây mối nhợ cho chúng ta.

... Nhất định phải xuất hiện vào đêm trăng tròn.

Điều đó đã thu nhỏ lại cái phạm vi để người ta tìm y, mùi thơm của hoa lan, lại là một thứ mục tiêu vô cùng đặc biệt dễ nhận ra.

Vì vậy, thiếu niên mới nói cái giọng khẳng định như vậy.

... Đây là nhược điểm của y, và cũng là đường dây mối nhợ cho chúng ta.

Bởi vì cái đạo lý đó cũng như một cộng một là hai, thật đơn giản, cũng chính xác như một cộng một là hai vậy.

Chỉ bất quá, một cộng với một có phải tuyệt đối là hai không nhỉ ?

Người lớn tuổi bỗng cười nụ.

—Cái nhược điểm của một người, có lúc thường thường cũng là cái chỗ hay của họ, một mối nhợ thật rõ ràng như vậy, có lúc ngược lại có thể dẫn chú đến mê lộ.

Y nói với thiếu niên:

—Trên thế giới này, hình như còn chưa có chuyện gì tuyệt đối, tuyệt đối

chính xác và tuyệt đối sai lầm đều không thể nào tồn tại.

Người lớn tuổi nói:

—Một chuyện có chính xác hay không, chỉ do chú nhìn từ một góc độ nào đó thể thôi.

Câu nói ấy phẳng phát hàm chứa một triết lý thật sâu xa, thiếu niên tuy không phục, nhưng y không dám cãi lại.

Người lớn tuổi dĩ nhiên thấy rõ y đang nghĩ gì, vì vậy y nói trước:

—Chú nhất định cho rằng hai điểm đó là đường dây rõ ràng lắm, nhưng hình như ta lại không đồng ý.

Y hỏi thiếu niên:

—Chắc là chú cảm thấy kỳ quái lắm phải không ?

—Đúng vậy !

Thiếu niên nói:

—Quả thật tôi nghĩ không ra được cái đạo lý trong đó ra làm sao.

—Cái đạo lý này thật ra cũng rất đơn giản.

Người lớn tuổi nói:

—Ta không cho là hai điểm đó là mối nợ, bởi vì cái mối nợ đó quá rõ ràng.

Y nói cho thiếu niên biết:

—Những mối nợ quá rõ ràng như vậy, thường thường đều là cạm bẫy.

Thiếu niên vẫn còn chưa hiểu lắm:

—Tại sao ?

Y hỏi.

Thái độ của người lớn tuổi rất nghiêm trang:

—Bởi vì cỡ hạng cao thủ như Lan Hoa tiên sinh, nhất định sẽ không để lại một đường dây rõ ràng trước mặt cho chú thấy, trừ phi y muốn dụ chú đi vào đường rẽ, hoặc là y đã điên rồi.

Lan Hoa tiên sinh dĩ nhiên không thể nào điên được.

—Vì vậy, giữa đêm, và hoa lan, đều rất có thể là một bức màn sương mù, làm cho chú sinh ra cảm giác sai lầm, làm cho chú đi trật đường, rớt vào cạm bẫy.

Người lớn tuổi lại giải thích với thiếu niên:

—Cũng như nói, chú cho rằng y chỉ xuất hiện vào giữa đêm trăng tròn, những đêm khác y sẽ làm gì nhỉ ? Không lẽ đang tắm hoa đánh cờ chơi đàn ? Không lẽ đang rửa chén quét nhà rửa cầu tiêu ? Thiếu niên ngẩn mặt ra.

Trước giờ y chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó, nhưng bây giờ y đã nghĩ tới.

... Những đêm khác, cái vị Lan Hoa tiên sinh này không chừng làm những chuyện còn khả ố càng đáng sợ hơn là chuyện y làm giữa đêm trăng tròn.

Ánh mắt của người lớn tuổi đượm đầy vẻ trầm tư:

—Y cố ý để cho chú nghĩ rằng y chỉ xuất hiện vào giữa đêm trăng tròn, cố ý để cho chú nghĩ rằng y chỉ phạm tội giết người vào những lúc nhất định nào đó, những lúc khác đi phạm tội giết người, chú sẽ không đi chú ý tới.

Y hỏi thiếu niên:

—Chú nghĩ đó có thể là nhược điểm của y không ?

Thiếu niên thừa nhận:

—Tôi sai rồi.

Người lớn tuổi lại hỏi:

—Cái mùi thơm của hoa lan làm sao lại có thể được xem là mối nhược ?

Y hỏi:

—Mùi thơm của hoa lan, không phải nhất định là ở một người nào, cũng không ai quy định là chỉ có một người nào trên người mới có mùi thơm đó.

Thiếu niên thừa nhận.

Bất kể mình xúc mùi thơm của hoa lan trên người của ai, người đó đều sẽ có cái mùi hoa lan, thậm chí nếu mình xúc lên một con lợn, con lợn đó cũng sẽ có mùi thơm của hoa lan.

... Nếu trong người có mùi thơm của hoa lan tức là Lan Hoa tiên sinh, thì một con lợn cũng có thể là Lan Hoa tiên sinh rồi.

Thiếu niên cười khổ.

Cái điểm đó y cũng chưa bao giờ nghĩ tới, hiện tại hiển nhiên y đã nghĩ tới, y chỉ thấy mình sao giống một con lợn quá.

—Nếu hai điểm đó đều không thể xem là đường dây mối nhợ, thì đợi đến lúc chiến dịch Thiêu Thân thất bại rồi, Lan Hoa tiên sinh biến mất rồi, còn ai có thể kiếm ra được y ?

—Ít nhất còn có một người.

—Sở Lưu Hương ?

—Dĩ nhiên là ông ta.

Người lớn tuổi cười:

—Dĩ nhiên là ông ta, bất cứ ai đều có thể tưởng tượng được, trên thế giới này, nếu còn có người nào có thể tìm ra được cái vị Lan Hoa tiên sinh thần bí, người đó nhất định phải là Sở Lưu Hương.

—Nhất định là vậy.

Thiếu niên thừa nhận.

—Nhưng Sở Lưu Hương cũng chỉ bất quá là một người thế thôi, trong một tình cảnh không có một đường dây mối nhợ nào như vậy, làm sao y có thể tìm ra một người hình như chưa bao giờ tồn tại cả ?

Cái vấn đề thật là tuyệt, còn ai trả lời được cho đây ?

Thiếu niên nhìn nhìn người lớn tuổi, y bỗng cười nói:

—Cái vấn đề đó tôi chính đang hỏi ông, ông lại đi hỏi ngược lại tôi.

Người lớn tuổi cũng cười, nhưng nụ cười của y lập tức ngừng ngay, lập tức lại lấy giọng thật nghiêm trang nói:

—Đây là một thứ vấn đề tâm thái.

—Tâm thái ?

—Tâm thái, có nghĩa là, cái cách suy nghĩ và cách nhìn của một người đối với một vấn đề, lúc y đang xử lý một chuyện gì đó.

—Đồng một chuyện như vậy, nếu do hai người khác nhau lại xử lý, kết quả thông thường là khác nhau.

Người lớn tuổi nói:

—Bởi vì trên đời này có đủ các thức các dạng người khác nhau, cho dù đồng một hoàn cảnh, đồng một cách xử lý, phương pháp xử dụng cũng sẽ không giống nhau.

—Có phải vì tâm thái của bọn họ không giống nhau ?

—Đúng vậy.

... Một gã phú gia công tử ăn no ngủ kỹ, và một gã bạch đinh suốt ngày quần quật gian khổ, trong một tình huống giống nhau, xử lý một chuyện giống

nhau, bọn họ sẽ dùng phương pháp khác nhau đến chừng nào.

Cái sự khác biệt đó cơ hồ khó mà tưởng tượng cho nổi.

—Cái điểm khác biệt quan trọng nhất là, không chừng không phải là cách suy nghĩ và cách nhìn của bọn họ khác nhau, mà là tâm lý của bọn họ chịu ảnh hưởng của chuyện đó khác biệt ra làm sao.

Đây là câu nói thật khó hiểu, nhưng thiếu niên vẫn hiểu được.

—Có những người lúc nguy nan sẽ dấn thân ra ung dung tựu nghĩa, có người thì chạy trốn còn nhanh hơn cả ngựa.

Thiếu niên nói:

—Có người lúc thất ý thì cuồng ca rượu chè, có người thì phẫn chấn tinh thần lên tranh đấu, có người thì chằng màng gì, có người thì đâm đầu vào đầu đó tự tử.

—Tại sao nhỉ ?

—Bởi vì tâm lý của bọn họ cảm thụ không giống nhau.

Thiếu niên hỏi người lớn tuổi:

—Đây có phải là tâm thái không ?

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi vỗ tay:

—Đúng là như vậy.

Không những vậy kế hoạch còn chu mật như thế. Y nói:

—Chiến dịch Thiêu Thân đã huy động bao nhiêu sức người tài sản như vậy, nếu thất bại hết cả, người khác nhất định sẽ tá hỏa bàng hoàng, vừa sợ vừa tức, thậm chí sẽ không tiếc đánh vào một ván bài tối hậu.

—Đa số người ai ai cũng vậy.

Thiếu niên nói:

—Trên thế giới này, đại đa số người lúc bị thất bại nát nước rồi, sẽ biến thành con thú trong đường cùng.

—Không có ngoại lệ sao ?

—Có, dĩ nhiên là có, không những vậy, còn có hai hạng.

Thiếu niên nói:

—Một là trí giả, một là gian hùng.

Y nói:

—Trí giả là kẻ đăm bạc, gian hùng là kẻ lãnh tĩnh, trí giả vô dục, gian hùng vô tình, đối cái được thua trong tay, đều đã định đoạt sẵn đầu đó rồi.

—Chú lắm rồi.

Người lớn tuổi nói:

—Người được ngoại lệ không phải chỉ có hai hạng, mà là ba hạng.

—Còn một hạng thứ ba là ai ?

—Là kẻ ngu.

Thiếu niên suy nghĩ một hồi lập tức hiểu ra.

—Đúng vậy, đúng là kẻ ngu.

Thiếu niên nói:

—Bởi vì bọn họ vốn không có chuyện gì phải đặc ý, thì làm gì có chuyện thất ý.

Lan Hoa tiên sinh dĩ nhiên không phải là kẻ ngu.

—Cỡ hạng nhân vật gian hùng như y, dù có bị thất bại, cũng sẽ không đến nỗi bại vào trong tuyệt cảnh.

Người lớn tuổi nói:

—Bởi vì bọn họ làm bất kỳ điều gì, cũng đều để một lối thoát đằng sau.

Y lại bổ sung:

—Đến chỗ cần kíp, bọn họ bèn tùy theo thời cơ mà quyết định, cắt đứt liên hệ giữa mình và cái chuyện bị thất bại đó, đi tới con đường bọn họ đã dự bị sẵn, đi làm một chuyện khác, thậm chí còn có thể biến thành một người khác.

—Lúc đó, ngô dạ cũng chẳng còn mà lan hoa cũng không thấy đâu, con người của y cũng từ đó mà biến mất.

—Đúng vậy.

—Tráng sĩ đoạn uyển (tráng sĩ chặt tay), chính là như vậy.

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

—Cánh tay đã nát bấy ra, còn cứ ôm cứng ở đó không buông, những thứ đó

bọn họ không bao giờ làm tới.

—Vì vậy ông cho là, chỉ cần chiến dịch Thiêu Thân thất bại rồi, cái vị Lan Hoa tiên sinh này lập tức sẽ mất tiêu biệt tăm biệt tích.

—Đúng vậy.

—Chiến dịch Thiêu Thân đã thất bại không còn nghi ngờ gì nữa, Hương Soái làm sao lại tìm được ra người này ?

... Đây chính là cái cốt lõi của vấn đề.

Người lớn tuổi cười nói:

—Lúc này ta đã nói cho chú nghe rồi, đây là một thứ vấn đề tâm thái.

... Vấn đề lại chạy trở về lại chỗ ban đầu, thiếu niên vẫn còn chưa hiểu.

Người lớn tuổi giải thích lại:

—Phàm là những tay gian hùng, nếu đã thất bại rồi, nhất định sẽ bại sạch sành sanh, nhất định không chần chừ ngần ngại, bởi vì bọn họ biết mình còn có cơ hội sẽ quật khởi trở lại.

—Hạng người này dĩ nhiên rất tin vào chính mình.

Thiếu niên nói:

—Đây cũng chính là cái tâm thái của bọn họ.

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

—Chỉ bất quá hạng người đó, dĩ nhiên là thường thường thắng hơn là thua.

—Dĩ nhiên, người hay bị thua, làm sao còn là gian hùng được ?

Người lớn tuổi bỗng hỏi thiếu niên:

—Nếu bọn họ thắng rồi thì sao ? Bọn họ thắng rồi, sẽ có tâm thái ra sao ?

Thiếu niên sững sốt. Y chưa từng nghĩ qua điểm đó, hiện tại y mới phát hiện ra, cái điểm đó mới là điểm chính yếu của vấn đề.

Người lớn tuổi lại nói với thiếu niên:

—Chú cho rằng chiến dịch Thiêu Thân lần này nhất định sẽ thất bại, bởi vì Sở Hương Soái đã đoạt hết tiên cơ trong tay, trong lần hành động này.

Người lớn tuổi hỏi:

—Có điều, chú có nghĩ tới rằng, nếu Hương Soái vốn không nghĩ đến

chuyện thắng, chuyển hành động đó lại có kết quả ra sao ?

Cái vấn đề này cũng không cần phải trả lời. Thậm chí cũng không cần hỏi. Hai bên tranh nhau, một bên vốn không muốn thắng, dĩ nhiên thắng phải là bên kia. Nên hỏi phải là:

—Chuyển hành động này mục đích là tranh giành sống chết, người thắng sống, người thua chết, vì vậy không thể không thắng, tại sao Sở Hương Soái lại không muốn thắng ?

Người lớn tuổi lại phủ định câu hỏi đó, y nói cho thiếu niên biết:

—Vấn đề cũng không nên hỏi như vậy, bởi vì câu trả lời đã có từ lâu.

Người lớn tuổi nói:

—Chú cũng phải nên nghĩ tới, nếu Hương Soái hủy diệt hẳn cái chiến dịch này, đánh bại hoàn toàn Lan Hoa tiên sinh, nhưng trước sau vẫn không biết cái vị Lan Hoa tiên sinh mình đánh bại là ai, thì thắng lợi lần này của ông ta còn có ý nghĩa gì ?

Thiếu niên đồng ý điểm đó.

—Nếu Sở Hương Soái trước sau vẫn tìm không ra được Lan Hoa tiên sinh là ai, tôi nghĩ là chỉ sợ ông ta ngay cả ngủ cũng không ngủ yên được.

—Vì vậy ông ta hành động chuyển này, chỉ được bại, không được thắng.

Người lớn tuổi nói:

—Ông ta phải nhất định bại, không bại không được.

—Tại sao ?

—Bởi vì ông ta nhất định phải tìm cho ra cái vị Lan Hoa tiên sinh này.

Người lớn tuổi nói:

—Ông ta nhất định phải đối diện với cái vị Lan Hoa tiên sinh này, quyết một phen thắng thua mới xong.

Thiếu niên thở dài:

—Nếu vậy, Sở Lưu Hương lần này sẽ lâm rồi.

—Sao ?

—Ông ta phải biết, có một hạng người không thể nào còn tranh thắng thua được với một ai.

—Hạng người nào ? Người chết ?

—Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

—Ông ta phải biết rằng, trong chuyến hành động này, người không thắng sẽ phải chết.

Người lớn tuổi cười:

—Tại phương diện đó, cách suy nghĩ của chú có khác Hương Soái.

—Không lẽ ông ta cho rằng, trong tình huống đó, không thắng còn có thể không bị chết sao ?

Thiếu niên hỏi:

—Không lẽ ông ta cho rằng, trong tình huống đó, Lan Hoa tiên sinh còn buông tha cho ông ta ?

—Đúng vậy.

—Sao ông lại nghĩ như vậy ?

—Chỉ vì một điểm.

Người lớn tuổi nói:

—Chỉ vì y hiểu rõ tâm thái của Lan Hoa tiên sinh vô cùng.

Người lớn tuổi hỏi thiếu niên:

—Chú có bao giờ thấy qua mèo vờn chuột bao giờ chưa ? Chú có bao giờ thấy qua nhền nhện bắt côn trùng chưa ?

Thiếu niên có thấy qua. Y cũng biết mèo bắt chuột, sẽ không giết ngay con chuột ăn liền, bởi vì, ăn con chuột xong, chỉ bắt quá là thỏa mãn cái đói của mình thế thôi, đối với nó, cái điểm thỏa mãn đó còn chưa đủ.

Nhền nhện cũng vậy. Nhền nhện giăng võng bắt được côn trùng rồi, cũng giỡn cợt với côn trùng một hồi, sau đó mới từ từ ăn.

Bởi vì bọn chúng cho rằng, đây là một thứ hưởng thụ... Bọn chúng nhất định không bỏ qua cái thứ hưởng thụ đó.

... Trong thế giới của côn trùng và chuột, mèo và nhền nhện chắc chắn là những tay gian hùng không nghi ngờ gì cả.

Thiếu niên hiểu cái điểm đó, vì vậy y hỏi người lớn tuổi:

—Có phải Hương Soái cho rằng Lan Hoa tiên sinh cũng giống như mèo và nhền nhện, bắt được ông ta rồi, sẽ không giết ngay lập tức ?

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

—Ông ta tin rằng, trước khi ông ta chết, Lan Hoa tiên sinh sẽ để cho mình hưởng thụ một chút.

—Bởi vì ông ta tin rằng tâm thái của Lan Hoa tiên sinh nhất định là như vậy ?

—Đúng vậy.

—Ông ta có chắc chắn cái điểm đó không ?

—Không.

Người lớn tuổi nói:

—Nhưng ông ta nhất định phải đánh cá một phen, nhất định phải mạo hiểm một phen.

Thiếu niên không hiểu lắm:

—Tôi thật tình không hiểu, tại sao Hương Soái lại đi làm vậy ?

—Bởi vì ông ta tin rằng nếu Lan Hoa tiên sinh thắng cái chiến dịch này, y sẽ nhất định không giết ông ta.

—Tại sao ?

Người lớn tuổi giải thích:

—Giết, thì phải giết rồi, cũng giống như mèo ăn chuột, cũng là nhất định phải ăn, nếu chúng nó không ăn không giết, dĩ nhiên là có nguyên nhân của chúng nó.

—Nguyên nhân gì ?

... Trả lời cũng là một thứ trả lời nhất định.

—Bởi vì Lan Hoa tiên sinh cũng giống như mèo và nhện vậy, trong mỗi tình huống, cũng có mỗi cái tâm thái khác nhau.

—Sau đó thì sao ?

—Không phải sau đó, mà là kết cuộc.

—Tôi muốn hỏi, chính là kết cuộc.

Người lớn tuổi cười, cười dài, cười không ngớt.

Bởi vì cái kết cuộc này không buồn cười một chút nào.

Kết cuộc vĩnh viễn không bao giờ buồn cười. Vĩnh viễn không bao giờ.

Bất kể chuyện gì vui vẻ hoan lạc buồn cười đến đâu, đến hồi kết cuộc, là không còn vui vẻ, không còn buồn cười gì nữa.

... Sinh mệnh là chuyện vui vẻ, phong phú biết bao, nhiệt náo biết bao, cho dù có những người sinh mệnh không được hoan lạc phong phú, thì họ cũng có những lúc vui vẻ thoải mái nào đó.

Có điều kết cuộc của sinh mệnh là gì nhỉ ? Là cái chết. Đối với bất kỳ hạng người nào, kết cuộc của sinh mệnh cũng đều là cái chết.

Chết là thế nào ?

... Nếu bạn đã từng ngồi suy nghĩ kỹ cái vấn đề này, bạn sẽ hiểu rằng đời người là một trường bi kịch lớn lao, nếu bạn hiểu được cái điểm đó, bạn đối với rất nhiều chuyện sẽ thấy nhẹ nhàng đi một chút.

Thấy nhẹ đi không phải là tiêu cực, cũng không phải là buông thả, mà là thái độ cho tấm lòng bạn khoan dung được một chút.

Nhưng trên thế giới này, có biết bao là câu chuyện, lấy thành công và hoan lạc làm kết cuộc. Kẻ tranh đấu khổ cực cuối cùng thành công, tình nhân yêu nhau rốt cuộc thành quyến thuộc. Chỉ tiếc là cái thứ kết cuộc đó không phải là kết cuộc, mà là một bảng hiệu tạm thời. Đến chung cuộc rồi, vẫn là thế thôi.

Vì vậy lúc thiếu niên hỏi người lớn tuổi về kết cuộc, người lớn tuổi bèn cười lên, bởi vì y chỉ còn nước cười.

... Cái vấn đề đó hỏi một cách ngu xuẩn làm sao, buồn cười làm sao.

—Một người nếu muốn làm chuyện gì, tốt nhất là đừng nên hỏi đến kết cuộc.

Người lớn tuổi nói:

—Bởi vì tất cả kết cuộc đến hồi kết cuộc đều giống nhau.

Y nói:

—Vì vậy lúc chúng ta muốn làm chuyện gì đó, chỉ nên hỏi cái chuyện đó, có nên làm hay không, có đáng làm hay không, làm chuyện đó, có phải sẽ làm cho người khác khoái lạc được hay không. Tự mình phấn chấn lên ! Bởi vì sinh mệnh chỉ bất quá là một quá trình thế thôi.

Thiếu niên hiểu được.

—Một người nếu hiểu được cái điểm đó, sinh mệnh của y chính là khoái lạc, cuộc đời y xem như đã không sống thừa rồi.

Y nói:

—Tôi tin rằng Sở Lưu Hương nhất định là một người hiểu rõ điểm đó, vì vậy bất kể ông ta làm gì, ông ta thế nào cũng làm hết toàn lực.

... Vì vậy sinh mệnh của y vĩnh viễn sống có ý nghĩa hơn ai khác.

Nhưng trên thế giới này, bất cứ chuyện gì cũng đều phải có kết cuộc, có bắt đầu, là phải có kết cuộc, bất cứ chuyện gì, cũng không thể ngoại lệ. Bởi vì có sinh mệnh, là đã có sự bắt đầu rồi... Có bắt đầu, là nhất định phải có kết cuộc.

Nếu không có bắt đầu nhỉ ?

Không có bắt đầu, thì chẳng có gì cả, chẳng có sinh mệnh, chẳng có bi hoan, chẳng có người, cũng chẳng có kết cuộc.

... Không có kết cuộc có phải là khoái lạc hơn không nhỉ ?

Không phải. Không có kết cuộc, chính nó là một thứ kết cuộc.

... Không chừng cái điểm đó mới là chuyện bi ai nhất.

Bất kể ra sao, cái thế giới này cũng là đã hình thành rồi, đã có sinh mệnh rồi, đã có bắt đầu rồi, có người rồi, có bi có hoan có ly có hợp rồi.

—Vì vậy mỗi chuyện đều phải có một kết cuộc, cái chiến dịch Thiêu Thân lần này cũng không thể nào ngoại lệ.

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

—Trong cái thế giới này, đại đa số đều không ra khỏi ngoại lệ.

—Nếu vậy, tại sao chuyện này hình như lại không có kết cuộc ?

—Nó có kết cuộc, chỉ bất quá chú không biết thế thôi.

Người lớn tuổi nói:

—Trên thế giới này chỉ e có rất ít người biết được kết cuộc của câu chuyện này sẽ có cái kết cuộc ra làm sao.

—Tại sao ?

—Bởi vì đây là một bí mật vô cùng bí mật.

—Bí mật gì ?

—Không biết.

Người lớn tuổi nói:

—Trừ một số ít những người trong chuyện ra, hình như trong giang hồ tới

bây giờ còn chưa có ai biết gì.

Y lại bổ sung:

—Trong giang hồ, ai ai cũng biết câu chuyện này, chiến dịch này, nhưng không ai biết được kết cuộc của nó ra làm sao cả.

—Bởi vậy, nó mới được liệt vào một trong bốn nghi án của vũ lâm trong vòng một trăm năm nay.

—Đúng vậy.

... Cái nghi án về Thảm Lãng, đã được lưu truyền trong giang hồ từ lâu lắm rồi. Danh hiệp Thảm Lãng xưa kia, từ lúc niên thiếu đã có thể đi truy nã các tay hung hãn ăn cướp nổi tiếng để lấy huê hồng làm nghề mưu sinh, thân trải trăm trận, không thua trận nào, trải qua bao nhiêu chuyện ly kỳ nguy dị, không hề thua kém Sở Lưu Hương.

Y gặp Châu Thất Thất trong Chính Nghĩa Trang, đụng phải tình cảm khích liệt nhất trong đời, y gặp Vương Lâm Hoa ở Bạch Vân Sơn Trang, đụng phải những âm mưu bình sinh chưa từng có, y gặp Khoái Lạc Vương trong Lâu Lan Cổ Thành, đụng phải chuyện nguy hiểm hung sát bình sinh chưa bao giờ gặp. Y vẫn còn sống đó.

... Ái tình khích liệt có lúc còn làm người ta mất mạng dễ dàng hơn là hung sát, có điều, y vẫn còn sống được, sau đó y thành danh.

Người tình tâm tư không mấy ổn định lắm là Châu Thất Thất, đã ổn định lắm, đã hết lòng hết dạ theo y.

Ngay cả kẻ thù của y cũng biến thành bạn, bởi vì y đã tha thứ hoàn toàn cho bọn họ.

Lúc đó, y mới có hơn ba mươi tuổi, chính là lúc có thể làm chuyện lớn lao. Nhưng y bỗng dưng bị thất tung. Tình nhân của y, huynh đệ của y, bạn bè của y, cũng theo y thất tung hết cả.

Trong giang hồ cho đến nay còn chưa có ai biết bọn họ bây giờ đang ở đâu.

Lúc đó y đã là vô địch trong thiên hạ, ngay cả thù địch cũng chẳng có, vốn không có chuyện gì cần phải trốn tránh kẻ thù truy sát. Dĩ nhiên y cũng không thiếu nợ gì của ai. Y cũng chẳng có chuyện tình cảm gì trắc trở.

Một người như vậy, vốn phải sống trên thế giới này một cách sung sướng một cách thoải mái. Nhưng y bỗng dưng lại biến ra khỏi cái thế giới này. Không ai biết y đi đâu, cũng không ai biết tại sao.

... Có phải là vì y quá sung sướng chẳng ? Thẩm Lăng làm như vậy, mọi người còn có thể nghĩ được y làm vậy vì lý do gì ?

... Vì cái danh tiếng của y, vì Châu Thất Thất đắc tội người trong giang hồ, vì cái tội khi xưa của Vương Lâm Hoa, người sau này đã thành bạn của y, y đều có lý do để thoái ẩn.

Nhưng Sở Lưu Hương thì sao ? Tại sao Sở Lưu Hương lại muốn đem cái kết cuộc của câu chuyện này chôn giấu vào sâu lòng đất ?

Không ai nghĩ ra được lý do của y.

Thiếu niên trầm ngâm, trầm tư, thật lâu, y bỗng nhảy bật người lên:

—Tôi nghĩ ra rồi.

Y cao giọng nói:

—Tôi nghĩ ra rồi.

—Chú nghĩ ra chuyện gì ?

—Tôi nghĩ ra được tại sao Hương Soái không muốn đem chuyện này công bố ra thiên hạ.

Người lớn tuổi nhìn y kinh ngạc, tựa hồ không tin được gã thiếu niên này lại có thể phá được cái bí mật đó.

Gương mặt của thiếu niên vì hứng phấn quá mà đỏ cả lên.

—Chuyện này vốn là ai ai cũng biết, không những vậy, không thương tổn gì đến thanh danh của Hương Soái, tại sao ông ta lại muốn giấu diếm nhỉ ?

Thiếu niên đưa ra câu hỏi, rồi tự mình trả lời:

—Điều đó chỉ có một lý do có thể giải thích được.

Y nói:

—Nếu ông ta nói rõ kết cuộc ra, tuy sẽ không thương tổn gì đến mình, nhưng sẽ thương tổn đến một người khác.

Y nói:

—Người này dĩ nhiên là người mà ông ta không muốn trong bất kỳ tình huống nào sẽ bị thương tổn.

Người lớn tuổi cũng trầm ngâm, cũng trầm tư, cũng một hồi lâu mới hỏi thiếu niên:

—Ý của chú có phải là nói, người này chính là Lan Hoa tiên sinh ?

—Đúng vậy.

—Sở Lưu Hương không muốn nói ra kết cuộc của câu chuyện này, chỉ vì y không muốn nói rõ ra chân tướng thân phận của cái vị Lan Hoa tiên sinh ?

—Đúng vậy.

Thiếu niên ngần ngừ, rồi lập tức lại nói:

—Không phải y không chịu nói ra thân phận của cái vị Lan Hoa tiên sinh đó, mà là y không muốn thế gian biết người này chính là Lan Hoa tiên sinh.

Hai câu đó nghe ra hình như giống nhau, nhưng trong đó có một chỗ sai biệt.

Người lớn tuổi hiểu cái điểm đó, thiếu niên vẫn còn muốn giải thích:

—Vì vậy tôi cho rằng cái vị Lan Hoa tiên sinh này cũng là một người có liên hệ rất mật thiết với Hương Soái.

—Cũng là ?

Người lớn tuổi hỏi:

—Trong câu chuyện này, còn có ai là người có liên hệ với y ?

Thiếu niên muốn nói, bỗng dừng lại cầm miệng lại, bởi vì y không nỡ nói cái tên người đó ra.

... Một người thông minh biết bao, ôn nhu biết bao, mỹ lệ biết bao, khả kính khả ái biết bao.

Trong tâm mục của người giang hồ, người này cơ hồ đã thành hóa thân của chân thiện mỹ, còn ai nhẫn tâm muốn hủy hoại ?

Thiếu niên chỉ có thể nói với người lớn tuổi:

—Hương Soái cho rằng có thể trong nước cờ tối hậu có thể thi triển chút nguy kế, mới tìm ra chân tướng của cái vị Lan Hoa tiên sinh này, nhưng có biết đâu đó không phải là cái ý liệu của người đó ?

Không lẽ cái vị Lan Hoa tiên sinh này lại không phải là tiên sinh, không lẽ cô đã sớm hiểu cái thiên tính thích mạo hiểm của Sở Lưu Hương, sớm biết là y nhất định sẽ đánh nước cờ tối hậu, sớm biết y sẽ nhất định xuất hiện trước mặt cô.

Cô đem chiến dịch lần này đặt tên là chiến dịch Thiêu Thân, có phải là cô đã tính đúng Sở Lưu Hương sẽ đâm đầu như một con thiêu thân vào trong ánh lửa hồng mỹ lệ của cô ?

—Vì vậy bất kể tình huống sẽ xảy ra như thế nào, cái kết cuộc rốt cuộc đều

như nhau.

Thiếu niên kết luận.

—Chú cho là kết cuộc phải là như vậy ?

—Một cái kết cuộc mỹ lệ.

—Còn những người chết trong cái chiến dịch này ?

—Chết toàn là những tên đáng chết.

Thiếu niên nói:

—Đấy cũng là một phần thú vị trong cái kế hoạch này.

Người lớn tuổi thừa nhận:

—Cái vị Lan Hoa tiên sinh này dĩ nhiên không muốn cho ai hại Sở Lưu Hương, cái vị Lang Cách Ty công chúa cuối cùng chắc cũng chỉ thất vọng mà trở về thôi.

Y mỉm cười:

—Công chúa chân có dài cách mấy, cũng đánh không lại Lan Hoa tiên sinh, chỉ có thể bỏ đi nhanh hơn chút đỉnh thế thôi.

—Còn Thiết đại gia ?

—Cái người đó thật ra cũng chẳng phải con người, chỉ bất quá là một con múa rối, một con múa rối bằng sắt, tuy có cứng hơn các con múa rối khác, nhưng múa rối vẫn là múa rối, bất kể là làm bằng gì cũng vậy.

—Thú vị nhất, vẫn là cái tên tiểu quỷ cắt đầu.

---- o0o ----